

**Моята зависимост към алкохола
или
Пътят на един алкохолик**

Казвам се Теодора. Сега съм на 29. Започнах да пия, когато бях на 14-15 години – сравнително късно според днешните стандарти. След това заболяването от алкохолизъм ме удари с такава сила, че бързо наваксах загубеното време.

Когато открих алкохола, всичко се промени. За първи път се напих в училищното кафене. Не си спомням колко изпих, а и спомените ми бяха мъгляви. Помня много добре обаче, че когато пиех, всичко беше наред. Всичко имаше смисъл. Сякаш бях недовършен пъзел, на който липсваше една-единствена част. Щом започнех да пия, тази част моментално и без усилия си отиваше на мястото.

Забоикаляна съм винаги от хора, които като мен обичаха чашката. Алкохолът ми помагаше. Или по-скоро аз си мислех, че ми помага. Когато пиех обаче, не спирах докато около мен имаше алкохол. В интерес на истината, вкусът не ми допаднаше особено. Харесваше ми обаче начинът, по който неусетно оживявах, ставах разговорчива. Исках да се чувствам стабилна и силна, но всъщност бях жалка, малка и безпомощна. Продължавах с моето фантазиране и алкохолът изпълняваше мечтите ми. Започнах пиенето до забрава и белите петна в моя живот, когато ми се губеха часове и няхах спомен какво се е случило.

Започнах да посещавам най-долнопробните и мизерни кръчми, с най-изпадналите хора в тях. Това стана и моята среда. Ужасът започваше да нараства. Започнах да лъжа. Започнах да крада от майка ми, от приятели, за да мога да пия. Започнах да губя работа след работа – може би 4 или 5 досега. Всички разбираха, че съм алкохоличка. Започнах да водя безразборен полов живот, с всякакви мъже – пияниците от квартала, женени, разведени. Понякога се прибирах (не знам как) с обърната наопаки блуза, без бельо... Дори не спомнях нищо от секса, който съм правила. Вече няхах и приятели, нито един... Започнах да посягам и на живота си – много пъти. Имах връзки с жени – омъжени, разведени, свободни... Започнах да се предлагам на непознати заради алкохола.

Заради алкохола дори се сгодих и отидох да живея в мизерия. Заради алкохола посягах и на мъжа си, псувах го, ругаех майка му, баща му. Заради алкохола се и разделихме. Заради алкохола се озовах във Варна и бях закопчана в полицията за 48 часа.

Заради алкохола започнах да се изпускам физически и то пред хора, в заведения, по улицата, лежейки, лазейки и въргаляйки се. Майка ми ме е спасявала посред зима (- 20°C), през нощта – напикана, измръзнала, лежейки в най-големия сняг.

Благодарение на алкохола съм пребивана от мъже, алкохолици като мен, многократно. Последният път щях да остана сляпа, с хематоми на очите. И това не ме спря да пия. Нищо казано дотук не ме спря да пия. Благодарение на алкохола започнах да посягам физически на майка си, посягах ѝ, а после я прескачах на земята. Започнах да треперя сутрин, не можех да държа вилица или чаша с кафе докато не изпия поне малко алкохол.

Не можех да живея без алкохол. Бях зависима. Мисълта да изтрезнея ме ужасяваше. А инцидентите и нараняванията ставаха безброй. Дори започнах да чувам и гласове. Три пъти се лекувах в клиниката в Суходол. Само след първия път имах ремисия. Следващите два пъти – не.

На последната си работа ходех пила, мръсна, неизкъпана от 2-3 дни, хората избягваха да се доближават до мен. Гледаха ме сякаш не бях човек, а може би наистина не бях. В този период

вече дължах на три банки около 5000-6000 лв., с които бях купувала алкохол. Влизах в десетдневни запои, не изтрезнявах. Не можех повече да продължавам. Губех шанса си да живея. Лошото е, че гласовете в главата ми ставаха все по-гневни – „Виждаш ли, отново се провали! Аз съм неудачница и не мога без да пия. Никога няма да се пребориш с това! Защо опитваш? Пий докато умреш!”

Надявам се сега, когато пети месец съм трезва и съм в рехабилитационна програма, да си върна всичко, което съм изгубила. Сега се обичам, обличам се добре, забавлявам се без алкохол, смея се, уважавам майка си, рисувам, чета, пиша и още, и още неща. Това са само няколко от подаръците, които ми даде програмата. Започнах да се радвам на малките неща. Записах да уча, защото съм приета в университета. Добри и лоши дни – действителността е сурова. Но аз не искам да загубя и миг от нея. Не се питам как работи точно тази програма. Не зная кое точно ме съхранява трезва и не мисля да опитвам да открия. Просто всеки ден го прилагам. Утре отново смятам да го приложа.

Теодора от София,
август 2009 г.

NB: Разказах тази съвременна, българска, отблъскваща история, защото тя е поука и размисъл, но и път за изцеление и надежда за един по-добър и чист живот без алкохол.